

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Horákové a soudkyň JUDr. Petry Kořínkové a JUDr. Lenky Rutové ve věci

žalobce:

bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Douskem
sídlem 8. března 21/13, 460 05 Liberec V - Kristiánov

proti

žalovanému: **Liberecký tenisový klub z. s.**
sídlem Fibichova 1377/8, Liberec I – Staré Město, 460 01
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Fröhlichem
sídlem Dlouhá 13, 110 00 Praha 1

o určení neplatnosti vyloučení člena spolku, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Liberci č. j. 17 C 174/2014-136 ze dne 2. června 2017

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se mění tak, že se určuje, že rozhodnutí výboru žalovaného ze dne 19. 3. 2013 a valné hromady žalovaného ze dne 18. 3. 2014 o vyloučení žalobce z Libereckého tenisového klubu jsou neplatná.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 30 979,50 Kč a náklady odvolacího řízení ve výši 10 651,50 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Douska.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal určení, že rozhodnutí valné hromady žalovaného ze dne 18. 3. 2014 a rozhodnutí výboru žalovaného ze dne 19. 3. 2013 o jeho vyloučení z Libereckého tenisového klubu jsou neplatná. Žalobci soud uložil povinnost zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 25 625,15 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného. Okresní soud vyšel ze zjištění, že žalovaný při rozhodování o vyloučení žalobce dodržel příslušná ustanovení platných stanov, neboť o vyloučení rozhodl příslušný orgán sdružení, výbor, a následně po odvolání žalobce valná hromada potřebnou většinou hlasů a byl naplněn důvod vyloučení. Ten měl spočívat v tom, že žalobce uveřejnil v Libereckém deníku dne 16. 3. 2013 a na webových stránkách [REDAKCE] článek s názvem „Liberecký tenis nezkrachuje aneb jak to bylo s kauzou tenisového klubu“, kterým poškodil na veřejnosti dobré jméno žalovaného a porušil povinnost loajality vůči žalovanému, když v článku byly obsaženy spekulace, polopravdy a lži. Protože z kopie internetové stránky žalobce, kterou měl soud k dispozici, bylo zřejmé, že byl sepsán až dne 19.3.2014, po konání valné hromady, důkaz jejím obsahem neprováděl. Zkoumal proto pouze obsah článku žalobce vytištěném v Libereckém deníku dne 16.3.2013 a zjišťoval jeho vliv na činnost spolku i to, zda údaje v článku uvedené jsou porušením povinnosti loajality v takové intenzitě, že to zakládá hrubé porušení povinnosti žalobce coby člena spolku podle platných stanov žalovaného odůvodňující jeho vyloučení. Soud posuzoval, zda měl vůbec někdo možnost se s článkem v Libereckém deníku seznámit, zda článek poškodil dobré jméno žalovaného a mohl či měl mít za následek odliv sponzorů, zmenšení zájmu rodičů o umístění dětí do tenisové školy, obavy hráčů o svoji tenisovou budoucnost, jak bylo uvedeno v rozhodnutí výboru. Zvažoval, že porušit dobrou pověst lze obecně s případech, kdyby v článku byly uvedeny nepravdivé informace nebo pokud by pravdivá informace byla podána tak, že zkresluje skutečnost či je natolik intimní, že by odporovala právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti. Žalobce v článku uváděl jak skutková tvrzení, tak vlastní hodnotí úsudky. Hodnotící úsudky (např. hodnocení vedení spolku za předsednictví žalobce a poté) dokazovat nelze, když vyjadřují subjektivní názor žalobce na základě jeho subjektivních kritérií. Nicméně u hodnotících soudů žalobce považoval za nutné posoudit, zda se zakládají na pravdivé informaci. U skutkových tvrzení (zda byl či nebyl zastavován majetek klubu, jaká byla hodnota majetku klubu, zda existovaly půjčky, kdo prováděl výběrová řízení a dozor na stavbě tenisové haly, jaká byla cena stavby, zda bylo předáno účetnictví a zda bylo vedeno v souladu se zákonem, zda osoby ve vedení klubu byly vedeny jako agenti StB) soud posuzoval, zda jde na základě provedeného dokazování, včetně výpovědi svědků, o tvrzení pravdivá či nikoliv. Dospěl k závěru, že v článku byla uvedena jednak pravdivá tvrzení, ale i nepřesná informace (ohledně výše hodnoty majetku spolku) a nepravdivé informace ohledně předání účetnictví i stavu účetnictví. Obsah článku vyvolal u členů klubu i u ostatních čtenářů (nečlenů klubu) pochybnosti ohledně poměrů uvnitř spolku a o budoucí existenci spolku jako takového. Spory mezi členy totiž nebyly řešeny v rámci spolku, ale prostřednictvím veřejně distribuovaného periodika. Článek nebyl pouhou reakcí na skutečnosti uvedené v dříve napsaném článku [REDAKCE] „Bílý sport v ohrožení. Libereckému tenisovému klubu hrozí insolvence“, neboť obsahuje i další tvrzení. V článku byly uváděny skutečnosti, např. ohledně členství v StB, které, přestože byly pravdivé, nemají nic společného s předmětem činnosti spolku jako takového, a proto nemohou být pouhou kritikou spolku. I když nebylo prokázáno, že by zveřejnění článku mělo vliv na počet přijatých nových hráčů, bylo výsledky svědků prokázáno, že z důvodu vydání článku musely být veřejnosti, potenciálním hráčům i hráčům samotným vysvětlovány poměry uvnitř spolku, objasňováno, proč jsou vedeny spory mezi žalobcem a ostatními členy, že tyto spory nebudou mít vliv na činnost spolku a že určité skutečnosti v článku nejsou pravdivé (např. svědkyně [REDAKCE] uváděla, že byla lidmi dotazována na pravdivost článku ve vztahu k účetnictví, hodnoty majetku

nebyly pravdivé a článek „vrhl na spolek špatné světlo“). Článek nebyl pouze kritikou spolku ve smyslu čl. III. bodu 4. stanov žalovaného, když z důvodu vydání článku došlo k nikoli nepodstatnému zásahu do vztahů uvnitř spolku a nepříznivě působil i vůči veřejnosti. Sepsáním článku do místního denního periodika žalobce porušil své povinnosti člena způsobem odůvodňujícím vyloučení ze spolku a žalobě proto nemohlo být vyhověno.

2. Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání žalobce. Požaduje, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhoví. Namítá, že napadená rozhodnutí nebyla dostatečně odůvodněna a jednání, kterým se měl žalobce dopustit zvlášť závažného porušení povinnosti neslučitelného s členstvím a pro které byl vyloučen, nebylo dostatečně konkretizováno. Už z tohoto důvodu mělo být žalobě vyhověno. Dne 14. 3. 2013 zbyl zveřejněn v Libereckém deníku článek s názvem: „Bílý sport v ohrožení. Libereckému tenisovému klubu hrozí insolvence“. Podle žalobce měl právě tento článek vyvolat u široké veřejnosti pochybnosti ohledně poměrů uvnitř žalovaného i jeho budoucí existenci. V tomto článku byl citován [REDAKCE], zástupce žalovaného před okresním soudem ve věci, kdy soud rozhodl o povinnosti žalovaného uhradit dlužnou pohledávku společnosti SPL Recycling. [REDAKCE] v souvislosti s rozhodnutím soudu řekl [REDAKCE] „může to znamenat, že se Liberecký tenisový klub dostane do insolvence“. V návaznosti na tento článek napsal článek žalobce, zveřejněný dne 16. 3. 2013 ve stejném periodiku. Má za to, že jeho napsáním uplatnil své ústavně zaručené právo na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod i právo člena Libereckého tenisového klubu podle stanov čl. III. bodu 4., který říká, že každý má právo uplatňovat své názory, návrhy i kritiku. Stanovy již blíže nespecifikují, jakým způsobem mají členové názory, návrhy a kritiku projevit. Zveřejnění svého článku nepovažuje za zvlášť závažné porušení povinnosti, které by mělo vést až k jeho vyloučení z klubu. Žalobce chtěl článkem pouze veřejnost více informovat o situaci žalovaného, vyjádřit obavy nad současnými problémy. Loajalitu vůči žalovanému žalobce projevoval a i nadále projevuje, když v publikovaném článku uvedl, že se zasadí případně o záchranu žalovaného a vyslovil víru, že žalovaný bude nadále existovat. Žalobce se nevyjadřoval kriticky k samotnému žalovanému, nýbrž k některým členům jeho současného vedení, a proto nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že jej poškodil, když k němu měl a má vazbu řadu let. Prakticky 10 let žalovaného budoval, rozvíjel skrz svou aktivní činnost nebo dary a půjčky. Neshledává správným, když byl žalovaným pouze on obviněn z jeho očernění a poškození, když [REDAKCE] svým výrokem o možné insolvenzi jako první zapříčinil pochybnosti široké veřejnosti ohledně poměrů uvnitř žalovaného i o jeho budoucí existenci. Judikatura Nejvyššího soudu v případě vyloučení člena sdružení (spolku) při posouzení, zda je možné členovi sdružení uložit nejprísnejší opatření, jímž je vyloučení, vždy považuje za zásadní intenzitu (závažnost) porušení povinnosti člena sdružení. Musí jít o takové porušení povinnosti, které by bylo možné kvalifikovat jako hrubé. Pokud výbor konkrétní chování žalovaného považoval za jednání v rozporu se stanovami či platným právním řádem, měl to s žalobcem projednat a v případě skutečného porušení mu měla být udělena přiměřená sankce. Pouhým vyjádřením kritického názoru na žalovaného podle žalobce nemohlo dojít k porušení povinností žalobce v takové intenzitě, aby bylo důvodem pro uložení nejprísnejší sankce. Rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do členských práv žalobce. Nejen do práva účastnit se činnosti spolku, zasedání valné hromady, ale i do práva hlasovat na valných hromadách. Žalobci z titulu tzv. strategického partnera náleží 80 hlasů odpovídajících jeho investici do žalovaného. Okresní soud rovněž dostatečně nereflektoval, že mezi současným vedením žalovaného a žalobcem trvají rozpory osobního charakteru.
3. Ve vyjádření k odvolání navrhl žalovaný potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného. Již ve zrušovacím usnesení odvolací soud konstatoval, že po procesní stránce bylo rozhodnuto o vyloučení žalobce v souladu se stanovami žalovaného a v dalším řízení je třeba posoudit v rámci ústavou stanovených mantinelů důvodnost vyloučení žalobce ze spolku. Okresní soud provedl rozsáhlé dokazování k důvodnosti vyloučení žalobce ze spolku a správně

konstatoval, že došlo k nikoliv nepodstatnému zásahu do vztahů uvnitř spolku a článek žalobce nepříznivě působil i vůči veřejnosti, přičemž se nejednalo z důvodu uvádění nepravdivých skutečností o pouhou kritiku. Orgány žalovaného nemají žádnou povinnost formálně zdůvodňovat intenzitu porušení členských povinností členem v rozhodnutí o jeho vyloučení. Pro učinění závěru soudu prvního stupně o porušení povinnosti loajality žalobce vůči žalovanému bylo dostačující analyzovat článek žalobce sepsaný a uveřejněný v Libereckém deníku dne 16. 3. 2013 a k těmto skutečnostem provést výslech svědků [REDACTED].

[REDACTED] Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že žalobce úmyslným jednáním podstatně narušil činnost spolku, porušil své povinnosti člena spolku nejen podle stanov, ale i zákonem mu uloženou povinnost loajality a toto porušení povinností žalobce dosahovalo značné intenzity. Žalobce uváděl veřejně nepravdivé údaje jak o činnosti spolku, tak o osobách na činnosti spolku se podílejících. Členové klubu pocítovali negativní následky jednání žalobce natolik intenzivně, že na valné hromadě žalobce přítomní členové jednohlasně potvrdili rozhodnutí výboru o vyloučení žalobce ze spolku. Vůči žalobci se důrazně vymezila i trenérská rada. Princip autonomie spolku umožňuje, aby se spolek svobodně rozhodl, zda v případě, kdy jsou pro to splněny zákonné podmínky, člena vyloučí či nikoliv. Rozhodnutí o uložení sankce i její výběr je zcela v kompetenci orgánů spolku. Soud se v rámci soudního přezkumu může zabývat jen tím, zda byly splněny formální náležitosti vedoucí k rozhodnutí spolku o sankci. Z výslechu svědka [REDACTED] bylo zjištěno, že obdobná situace v životě spolku dosud nenastala, přičemž svědek je členem spolu již 40 let a jeho výpověď je více než relevantní. Z ústavně právního hlediska proti sobě stojí stejné právo sdružovat se na straně jedné u žalobce, a na straně druhé u zbytku členů žalovaného. Je nutno vycházet z testu racionality, kdy nelze požadovat, aby byla dána přednost setrvání žalobce ve spolku a požadovat po zbytku členů spolku, aby spolek opustili, pokud se nechtějí nadále již sdružovat s osobou, která porušila své povinnosti vůči klubu. Tvrzení žalovaného jsou účelová, když tvrdí, že jeho jednání byla ve skutečnosti jen přiměřenou kritikou, ale na druhé straně namítá, že své povinnosti jako člen žalovaného vůbec neporušil.

4. Krajský soud přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které předcházelo jeho vydání a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce je důvodné.
5. S odkazem na zrušující usnesení č. j. 29 Co 387/2015-82 ze dne 9. května 2016 setrvává odvolací soud na stanovisku, že důvod vyloučení byl žalovaným vymezen dostatečně konkrétně a nezaměnitelně a jednání žalobce, které mělo vést k jeho vyloučení a k němuž došlo před 1. 1. 2014, je třeba pro posouzení důvodnosti vyloučení posuzovat podle právních předpisů účinných do 31. 12. 2013, nicméně ohledně procesního postupu, kdy rozhodnutí výboru žalovaného bylo potvrzeno jeho valnou hromadou až dne 18. 4. 2014, a soudní ochrany žalobce je třeba postupovat již podle zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o.z.).
6. Z obsahu stanov žalovaného účinných od 1.9.2010 (článek III., bod 2, článek IV., bod 1.a), odstavec 5) vyplývá, že členové žalovaného v průběhu své existence dospěli k závěru, že je potřeba s cílem dalšího rozvoje klubu výrazněji investovat, a proto se stali členy klubu i právnické osoby, tzv. strategičtí partneři, kterým bylo umožněno hlasovat na valných hromadách tak, že vedle svého hlasu získali trvale ještě jeden hlas na každých zaplacených 50 000 Kč. V důsledku toho se situace žalovaného při rozhodování na valných hromadách vyvinula tak, že kromě základních hlasů fyzických osob (185 členů) měli 4 strategičtí partneři dalších 310 hlasů (PIVOVAR SVIJANY a. s. 77 hlasů, PIVOVAR SVIJANY – DISTRIBUCE s. r. o. 61 hlasů, Daniel Perner 91 hlasů a údajně SPL Recykling a. s. a nikoliv žalobce 81 hlasů, což vyplývá z prezenční listiny pořízené ke dni rozhodování valné hromady dne 18.3.2014). Celkový počet hlasů ve spolku činil k datu konání valné hromady, ke dni 18.4.2014, 495 hlasů. Přítomno bylo 57 členů se základním hlasem a 3 strategičtí partneři s 229 hlasy, celkem 286 hlasů. Přítomných 286 hlasů činilo 57,77 % všech hlasů členů spolku. Rozhodnutí o vyloučení žalobce ze spolku žalovaného proběhlo v souladu se stanovami žalobce (rozhodnutí výboru podle čl. III. bodu 8,9,

rozhodnutí valné hromady podle čl. článku IV., bodu 1.a, odst.4,5 – byli přítomni členové, kteří měli nadpoloviční většinu všech hlasů v klubu a k platnosti usnesení byl splněn limit nadpoloviční většiny přítomných členů).

7. Podle § 242 o. z. může vyloučený člen do tří měsíců od doručení konečného rozhodnutí spolku o svém vyloučení navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti vyloučení. Neplatnost rozhodnutí orgánu spolku upravená v § 258 o. z. umožňuje členovi spolku, aby soud rozhodl o neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku pro jeho rozpor se zákonem nebo se stanovami, pokud se neplatnosti nelze dovolat u orgánů spolku. Zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů (účinný do 31.12.2013) neupravoval institut zániku členství, a tím ani případnou možnost vyloučení člena. Otázku, zda bylo možné člena ze sdružení vyloučit, který orgán sdružení tak může učinit a za jakých podmínek, jakým způsobem, ponechal k úpravě stanovám sdružení. Z práva svobodně se sdružovat ve smyslu čl. 20 odst. 1 Listiny plyne především zásada vnitřní autonomie sdružení, podle níž je především na zakladatelích sdružení, s kým se chtějí a nechťejí sdružovat. Smyslem sdružení bylo sdružit jednotlivce, kteří mají stejné přesvědčení, myšlenky nebo zájmy. Judikatura v rovině ústavní zaručovala právo svobodně se sdružovat a stanovila jako rovnocennou složku tohoto práva i oprávnění člena ve sdružení setrvat. Na druhé straně k ukončení členství člena ve sdružení proti jeho vůli mohlo platně dojít jen způsoby jasně ve stanovách sdružení vymezenými.
8. Ve smyslu § 260 odst. 1 o. z., kdy soud neplatnost rozhodnutí nevysloví, došlo-li k porušení zákona nebo stanov, aniž to mělo závažné právní následky, a je-li v zájmu spolku hodném právní ochrany neplatnost rozhodnutí nevyslovit, má odvolací soud za to, že v případě rozhodování v dané věci o vyloučení žalobce jako člena spolku, kde v předchozím období působil jako předseda výboru a člen výboru, což mezi stranami nebylo sporné, nemůže být jeho soudní ochrana redukována (srov. 28 Cdo 4916/2015). Dané ustanovení směřuje k potřebě zdrženlivosti v oblasti přezkoumávání rozhodnutí spolků běžných, tzv. „provozních“, které činí spolkové orgány. O takové rozhodnutí však v daném případě nejde.
9. Mezi účastníky je nesporné, že v době rozhodování žalovaného o vyloučení z klubu byly v platnosti stanovy ze dne 1. 9. 2010, z nichž již okresní soud správně zjistil, že v čl. III. bodu 8. je mimo jiné uvedeno, že *členství v klubu zaniká vyloučením pro zvlášť závažné porušení povinností neslučitelné s členstvím* a o vyloučení rozhoduje výbor, přičemž podle čl. IX. se vyloučený člen může odvolat k nejbližší valné hromadě ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, přičemž odvolání může případně vyhovět přímo sám výbor, proti jehož rozhodnutí odvolání směřuje. Jako další sankce za porušení stanov, vnitřních směrnic a soutěžního řádu, za hrubou nekázeň a vážné nedostatky ve výkonu práv a povinností mohl žalovaný členům uložit disciplinární tresty, kterými jsou napomenutí, veřejná důtka, zákaz hraní na dvorcích až po dobu tří měsíců.
10. Pokud v čl. III. bodu 3. je uvedeno, že každý člen má právo účastnit se klubového života za podmínek těchto stanov a v následujícím článku IV. je uvedeno, že každý člen může uplatňovat své názory, návrhy i kritiku, požadovat informace a zprávy o činnosti a hospodaření klubu, hlasovat, volit a být volen do orgánu klubu, má odvolací soud za to, že významově jde o právo využitelné zejména v rámci aktivit uvnitř klubu. Podle čl. III. bodu 5. byl každý člen povinen svědomitě plnit úkoly vyplývající ze stanov, vnitřních směrnic a z přijatých usnesení výboru a valné hromady, iniciativně se podílet na práci v klubu nebo v orgánech tenisového svazu, pokud do nich byl zvolen a zvelebovat majetek klubu k zabezpečení jeho činnosti. Každý člen sdružení či spolku přebírá závazek podřídit se platně přijatému většinovému názoru členů, přičemž je obecně zastávaným pravidlem, že základní informace o situaci a činnosti klubu by měly veřejnosti podávat především statutární orgány spolku, které vznikly způsobem stanoveným ve stanovách a které mají z titulu svého postavení k dispozici i náležité podklady.
11. Přestože až s účinností od 1. 1. 2014 se v o. z. objevilo v § 212 odst. 1 zakotvení principu loajality člena korporace, kdy přijetím členství v korporaci se člen vůči ní zavazuje chovat se čestně a zachovávat její vnitřní řád, i před 1. 1. 2014 se mezi základní povinnosti členů občanských

sdužení kromě povinnosti dodržování stanov, účasti na činnosti při dosahování cílů sdužení brala automaticky v úvahu i loajalita a zákaz poškozování pověsti a dobého jména sdužení, která nemusela být ve stanovách spolku výslovně uvedena. To proto, že její vznik je úzce svázán již se vznikem členství ve sdužení (spolku), které je založeno na principu dobrovolnosti. Z logiky věci lze dovodit, že povinnost loajality se uplatní nejen mezi členem a sdužením (spolkem), mezi jeho jednotlivými členy, ale i členem a ostatními členy. Na druhé straně povinnost loajality nezabavuje člena spolku hájit svá práva a legitimní zájmy mimosoudní či soudní cestou vůči spolku i vůči komukoliv jinému. Tudíž požadavek loajality nelze vykládat tak, že člen je povinen na svá práva rezignovat nebo že je nesmí uplatňovat či snad že jejich uplatňování je vázáno na vůli sdužení (spolku), jeho orgánů nebo členů.

12. Konstantní judikatura Nejvyššího soudu stanoví, že *pro posouzení, zda je možno členovi sdužení (spolku) uložit nejpršnější opatření, jímž je vyloučení, je rozhodující intenzita (závažnost) porušení povinnosti člena spolku*. V posuzované věci stanovy žalovaného v čl. III. bodu 8. konstruuji podmínky vyloučení člena jako normu s tzv. relativně neurčitou hypotézou. Vyložit takovou normu závisí na úvaze, v jaké době a situaci k případnému porušení (zde porušení povinnosti loajality a pověsti žalovaného) došlo, jakou funkci ve spolku v tu dobu žalobce zastával, jaké byly důsledky porušení této jeho povinnosti a zda případně z jeho jednání vznikla a komu jaká škoda.
13. Pokud jde o rozhodné skutečnosti, souhlasí odvolací soud s žalobcem, že nelze přehlížet, že před publikováním článku žalobce v Libereckém deníku nazvaném „Liberecký tenis nezkrachuje, aneb jak to bylo s kauzou tenisového klubu dne 16. 3. 2013“ vyšel v témže deníku, pouze o dva dny dříve, článek [REDAKCE] „Bílý sport v ohrožení. Libereckému tenisovému klubu hrozí insolvence“, z jehož obsahu je zřejmé, že od roku 2010 probíhají v rámci Libereckého tenisového klubu spory mezi dřívějšími partnery a současným vedením, které se řeší i prostřednictvím soudu. Z článku je zjiitelné, že v projednávané věci u okresního soudu byla v prvním stupni uložena povinnost Libereckému tenisovému klubu zaplatit firmě SPL Recycling více jak 1 800 000 Kč včetně soudních výloh, což zástupce Libereckého tenisového klubu Miroslav Kučera výslovně komentoval tak, „může to znamenat, že se Liberecký tenisový klub dostane do insolvence“. Na názor Miroslava Kučery, že stavba haly byla předražena o 10 000 000 Kč (původně měla stát 32 000 000 Kč, ale nakonec přišla na 42 000 000 Kč), když nebylo možno nahlédnout do účetnictví, reagoval v článku Michal Hruša z SPL Recycling tím, že „rozpočet stavby, dozor stavby a výběrová řízení připravoval zaměstnanec pana Kučery, výbor pouze rozhodoval na základě těchto podkladů. Také investice 42 000 000 Kč nezahrnovala pouze výstavbu haly a každý rok probíhala kontrola účetnictví revizní komisí (opět nasazený člověk pana Kučery), na valné hromadě vytvářely revizní zprávy, které prokazovaly, že účetnictví je v pořádku“. Odvolací soud má za to, že publikace tohoto článku byla schopna objektivně vyvolat jak u členů klubu žalovaného, tak u široké veřejnosti obavu o jeho další existenci kvůli zmíněné případné insolvenční v důsledku sporu mezi novým a starým vedením žalovaného. Právě na tento článek reagoval žalobce článkem uveřejněném ve stejném periodiku dne 16.3.2013 „Liberecký tenis nezkrachuje, aneb jak to bylo s kauzou tenisového klubu“. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem i důvody okresního soudu o tom proč nelze vycházet z internetových stránek žalobce www.zbysekpanchartek.cz.
14. Výbor žalovaného uvedl ve svém rozhodnutí dne 19.3.2013, že článek žalobce publikovaný v Libereckém deníku dne 16.3.2013 obsahuje spekulace, polopravdy a lži (zajištění půjček majetkem členů, zaměstnanec [REDAKCE], předání účetnictví, hodnota majetku 140 000 000 Kč atd.), které poškozují dobré jméno spolku a mohou způsobit odliv sponzorů, malý zájem rodičů o umístění svých dětí do tenisové školy, obavy závodních hráčů o jejich tenisovou budoucnost, ale i nedůvěru ostatních členů klubu ve vedení klubu. Podle hodnocení odvolacího soudu není poškozením pověsti žalovaného ani principu loajality k žalovanému, když ve zmíněném článku žalobce odhadl přibližnou hodnotu majetku žalovaného částkou 140 000 000 Kč, když při rozhodování na valné hromadě žalovaného o vyloučení žalobce bylo předsedou výboru

žalovaného tvrzeno, že účetní hodnota podle zpracovaného znaleckého posudku je výrazně nižší. Je obecně známou skutečností, že existuje často i velmi výrazný rozdíl mezi cenou nemovitostí tržní, vyhláškovou a účetní. Žalobce ve svém článku jím uvedenou cenu jako účetní neuváděl. Žalobce v článku dále uvedl, že pánové Kučera, Ivan Polívka a Daniel Perner, strategičtí partneři, si v roce 2009 zajistili své půjčky, resp. půjčky spřízněných subjektů majetkem členů klubu. Na valné hromadě na toto tvrzení bylo reagováno předsedou klubu Ing. Polívkou tak, že zástava majetku klubu byla uskutečněna v březnu 2011 po odsouhlasení valnou hromadou, na níž byl žalobce přítomen, týkala se nové haly a horních kurtů a k zástavě došlo proto, že žalobce nepředal výboru žalovaného účetnictví a dokumenty včetně dotačních titulů, takže nastupující předseda neměl povědomí o tom, že kurty nesmějí být předmětem zástavního práva z důvodu poskytnuté dotace. Dále uvedl, že po tomto zjištění byly zástavy okamžitě vymazány. Nebylo tak sporné, že alespoň po nějakou dobu měli strategičtí partneři v katastru nemovitostí pro okres, obec a katastrální území Liberec, LV 5250 zapsáno zástavní právo smluvní, a to PIVOVAR SVIJANY, a. s. na základě smlouvy ze dne 7. 3. 2011 pro pohledávku ve výši 4 100 000 Kč a budoucí pohledávky do výše 15 000 000 Kč, PIVOVAR SVIJANY – DISTRIBUCE s. r. o. smlouvu o zřízení zástavního práva ze dne 7. 3. 2011 pro pohledávku ve výši 1 666 000 Kč a budoucí pohledávky do výše 15 000 000 Kč a Daniel Perner na základě smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 7. 3. 2011 zástavní právo smluvní pro pohledávku ve výši 5 360 000 Kč a budoucí pohledávky do výše 15 000 000 Kč. Tyto skutečnosti byly zjištěny z výpisu z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 23. 1. 2012, tj. ještě před rozhodnutím výboru žalovaného o vyloučení žalobce. Odvolací soud má zato, že v případě pokud by bylo pravdivé tvrzení žalovaného, že k datu rozhodování výboru žalobce již došlo k výmazu zástavního práva smluvních partnerů, jde o informaci podanou žalobcem, která by neměla aktuální podklad a byla by neúplnou a členy žalovaného i veřejnost matoucí. Navíc i proto, že ze stanov žalovaného nevyplývá, že by majetek klubu byl majetkem jeho členů. Pokud žalobce v článku uvedl, že rozpočty, výběrová řízení a dozor stavby prováděl zaměstnanec Miroslava Kučery [REDAKCE] přičemž žalovaný tuto informaci považoval za nepravdivou, žalobce její pravdivost v průběhu řízení neprokázal, zřejmě vycházel pouze z tvrzení Ing. Hruši v předchozím článku, neměl žalobce oprávnění ji jako řadový člen veřejně publikovat. Tvrzení žalobce, že účetnictví žalovaného bylo připravené k předání, ale předání se nikdo nezúčastnil, žalovaný v průběhu řízení sporoval a prostřednictvím svědkyně [REDAKCE], daňové poradkyně, která zpracovávala účetnictví žalovaného, prokázal, že účetní podklady byly získávány až po opakovaných žádostech, po částech a k jejich předání došlo až v srpnu 2013, před rozhodnutím výboru. Odvolací soud nepovažoval za podstatné k návrhu žalobce provádět další dokazování o tom, zda bývalý ekonom žalovaného Michal Hruša byl připraven předat žalovanému účetnictví za předchozí období a v jakém rozsahu, když z hlediska poškození dobrého jména žalovaného, zejména širokou veřejnost otázka jak účetnictví, tak i předchozí otázka, zda některý z členů klubu byl zaměstnancem pana Miroslava Kučery, není ani zásadní, ani zajímavá. Z pohledu veřejnosti byly podstatné informace o zástavě majetku pro strategické partnery, a to zejména v souvislosti s dříve zmíněnou možností insolvence žalovaného uvedenou Miroslavem Kučerou v článku Hany Šmídové. Nepochybně je porušením loajality ve vztahu ke členům žalovaného, Ing. Ivanu Polívkovi a Ing. Miroslavu Kučerovi, kdy prvně jmenovaný byl a je předsedou žalovaného, že jsou bývalými agenty StB. Žalobce v průběhu řízení tvrdil a prokazoval výpisy z karet agentů StB získaných z internetových stránek www.cibulka.com, že jeho kritika těchto členů žalovaného je důvodná, neboť se zakládá na pravdivých informacích. Je obecně známou skutečností, že již od roku 2009 se ocitly svazky Státní bezpečnosti na internetu a to kromě žalobcem využitého zdroje www.cibulka.com i na internetových stránkách www.svazky.cz, kde mohl každý informace žalobcem zveřejněné nalézt. K této informaci, respektive její pravdivosti, se žalovaný nijak nevyjádřil. Odvolací soud se neztotožňuje s právním názorem žalovaného, že není v daném případě taková kritika legitimní, přestože by i údaje v ní obsažené byly pravdivé s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 23/05. Dané rozhodnutí na posuzovanou

věc nelze aplikovat. Byla v něm řešena otázka zveřejnění difamační informace o jiné osobě působící ve veřejném životě v tisku novinářem. V rozhodnutí bylo sice uvedeno, že legitimitu nelze dovodit, pokud bylo zveřejnění dominantně motivováno touhou poškodit osobu, k níž se informace váže, avšak prioritou rozhodnutí bylo poukázat na to, že je vždy povinností šířitele informaci ověřit, zda je pravdivá či nikoliv, a to případně i dotazem u osoby, již se informační údaj týká a bezohledně ji nepouštět dál.

15. Přestože odvolací soud nemá zásadní výhrady k tomu, jakým způsobem okresní soud hodnotil výpověď každého ze slyšených svědků navržených žalovaným (██████████), nelze přehlédnout, že tito svědci nebyli schopni soudu blíže objasnit, zda nejistota ohledně další existence klubu, nedobré vztahy v klubu mezi členy, byla vyvolána převážně v důsledku článku sepsaného žalobcem či k poškození dobrého jména žalovaného, zejména na veřejnosti, došlo již uveřejněním předchozího článku napsaného do Libereckého deníku Hanou Šmídovou. Stejně tak není nepodstatné, že v řízení nevyšlo spolehlivě najevo, jaké konkrétní škody a dopady měly údaje uvedené žalobcem v jeho článku ve vztahu k odlivu sponzorů, zájmu rodičů o umístění dětí do tenisové školy, obavy závodních hráčů o tenisovou budoucnost, nedůvěru ostatních členů klubu v jeho vedení. Z objektivního hlediska oba články, jak článek Hany Šmídové, tak článek žalobce, uveřejněné v březnu 2013 v Libereckém deníku, který je nejčtenějším periodikem v Libereckém kraji vycházející v desetitisícových nákladech, poškodily pověst žalovaného. Žalobce reagoval na prvotní článek jako řadový člen spolku a uváděl informace, s nimiž měl podle stanov žalovaného právo vystoupit na půdě spolku či v případě jeho tvrzených pohledávek ve vztahu k žalovanému je v případě nemožnosti získat mimosoudní cestou vymáhat cestou soudní. To však neznamená, že by informace o problémech v hospodaření klubu měly být před veřejností tajeny. Žalovaný je veřejně přístupným spolkem a veřejnost má proto právo na informace pro posouzení, zda jde o subjekt, jehož činnosti se chce zúčastnit a finančně jej podporovat. Pokud žalovaný v prvně uvedeném článku vytýkal původnímu vedení žalovaného určitou neodbornost a ekonomická pochybení, tato důvodem pro vyloučení žalobce nebyla a soud je nemůže posuzovat.
16. Za situace, kdy stanovy žalovaného obsahují různé sankce za porušení stanov, vnitřních směrnic i soutěžního řádu, i za hrubou nekázeň a vážné nedostatky umožňují uložit tresty mírnější než vyloučení (napomenutí, veřejná důtka, zákaz hraní na dvorcích), *k vyloučení by mělo dojít pouze pro zvlášť závažné porušení povinností neslučitelné s členstvím*, má odvolací soud za to, že porušení povinnosti loajality žalobce k žalovanému i jeho členům, poškození dobrého jména žalovaného nedosáhla vzhledem ke zjištěným okolnostem případu takové intenzity, která by umožnila ukončit jeho členství vyloučením.
17. Při změně napadeného rozsudku musel odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu rozhodnout o nákladech řízení u soudu prvního stupně. Žalobce byl zastoupen advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle § 6 a § 9 odst. 3 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen AT) ve výši 2 500 Kč a paušální náhrada výdajů podle § 13 odst. 3 AT v částce 300 Kč za každý úkon právní služby (příprava a převzetí věci, předžalobní výzva, sepsání žaloby, jednání u okresního soudu dne 29. 7. 2015, vyjádření k odvolání 14. 9. 2015, účast na jednání okresního soudu dne 9. 11. 2016, vyjádření ze dne 7. 12. 2016, účast u jednání okresního soudu dne 24. 5. 2017. Za účast při vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně náleží žalobci podle § 11 odst. 2 písm. f) mimosmluvní odměna ve výši 1/2, tj. 1 250 Kč. K částce 23 950 Kč připočetl odvolací soud 21 % DPH z odměny a náhrad podle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 5 029,50 Kč. Výsledná částka odměny právního zastoupení žalobce v řízení před soudem prvního stupně činí 28 979,50 Kč. Po připočtení zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč představují náklady žalobce 30 979,50 Kč.
18. Podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznal odvolací soud žalobci i vzniklé náklady odvolacího řízení v plném rozsahu, a to za 2 úkony právní služby po 2 500 Kč (sepsání odvolání, účast na odvolacím jednání), za účast na vyhlášení rozsudku mimosmluvní odměnu ve

výši ½ , tj. 1 250 Kč, 3 režijní paušály po 300 Kč ke 3 úkonům právní služby, 21 % DPH z odměny a náhrad v částce 1 501,50 Kč a soudní poplatek z odvolání v částce 2 000 Kč, celkem 10 651,50 Kč.

19. Splatnost nákladů řízení určil odvolací soud v patnáctidenní lhůtě k plnění k rukám advokáta žalobce v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. a § 149 odst. 1 o. s. ř. (v odvolacím řízení za použití § 211 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Lze proti němu podat dovolání v případě, že rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání posuzuje dovolací soud. Dovolání se podává ve lhůtě 2 měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u Okresního soudu v Liberci k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně. Dovolatel musí být již pro sepsání dovolání zastoupen advokátem, pokud není fyzickou osobou, která má právnické vzdělání, nebo právnickou osobou, za kterou jedná osoba s právnickým vzděláním.

Liberec 28. března 2018

JUDr. Hana Horáková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Podracká. Jana Podracká Digitálně podepsala Jana Podracká
Datum: 2018.05.19 22:04:10 (UTC)

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 03.05.2018 a vykonatelnosti dne 19.05.2018
a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Andrea Lajtarová dne 21.05.2018.

